NYUGAT-MAGYARORSZÁGI EGYETEM
ERDŐMÉRNÖKI KAR
NÖVÉNYTANI ÉS TERMÉSZETVÉDELMI INTÉZET

BARTHA DÉNES – GENCSI LÁSZLÓ

VANCSURA RUDOLF

(1927–2014)

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

SOPRON
2015

NYUGAT-MAGYARORSZÁGI EGYETEM
ERDŐMÉRNÖKI KAR
NÖVÉNYTANI ÉS TERMÉSZETVÉDELMI INTÉZET

BARTHA DÉNES – GENCSI LÁSZLÓ

VANCSURA RUDOLF

(1927–2014)

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

SOPRON
2015

ISBN 978-963-359-045-4

Felelős kiadó:

DR. BARTHA DÉNES
a Növénytani és Természetvédelmi Intézet igazgatója

A kiadvány megjelentetését a
Növénytani és Természetvédelmi Intézet
támogatta.

A kiadványt összeállította:

DR. BARTHA DÉNES és DR. GENCSI LÁSZLÓ

Lektorálta:

DR. OROSZI SÁNDOR

Készült a LővérPrint Nyomdában (9400 Sopron, Ady E. u. 5.).

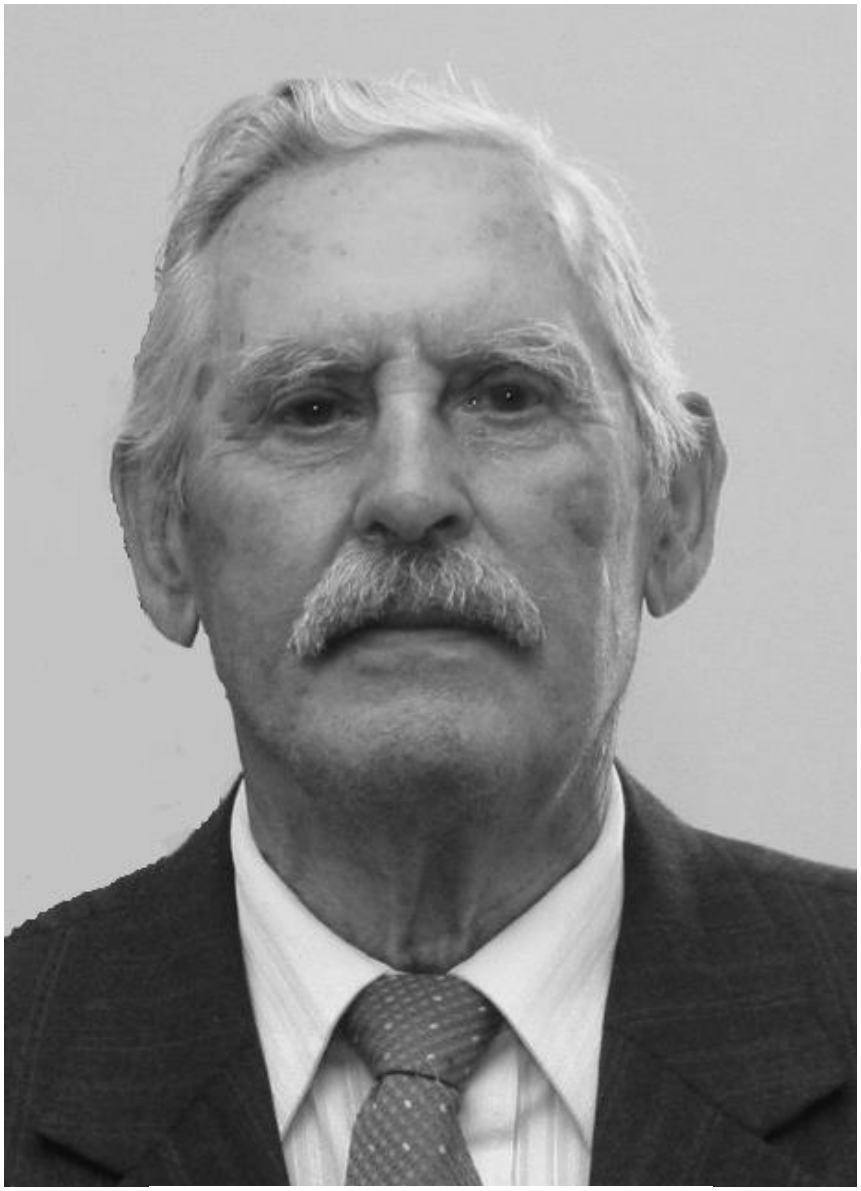

VANCSURA RUDOLF
élete és munkássága

1927. február 20-án erdész családban született. Anyja Balogh Júlia háztartásbeli volt. Édesapja, Vancsura István a Kalocsai Érseki Uradalom ártéri erdőgondnokságának alsópörbölyi védkerületében szolgált, és a Dunához közeli erdészházban laktak. Erre mindvégig büszke volt, s gyakran mesélt erről az erdészházról, amelynek ma sajnos csak az elgyomosodott helyét tudta megmutatni. Ebben az erdészházban élte át 17 éves nagydiákként szüleivel a bajai Duna-híd bombázását 1944. szeptember 21-én. A 12–14 Liberátorból álló kötelék közvetlenül a házuk felett húzott át három alkalommal, s szórta bombáit a hídra. (Ebbéli emlékeit 2010-ben a Bajai Honpolgár c. folyóiratban adta közre.) Elemi és középiskolai tanulmányait Baján végezte, 1945-ben érettségizett. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-Kohó- és Erdőmérnöki Karára 1946 őszén íratkozott be, ahol az átszervezés miatt már az Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karán 1950. szeptember 29-én kapott okleveles erdőmérnöki minősítést, de oklevelét – formai okok miatt, mivel a régi típusú oklevélmintákat már nem lehetett használni – csak másfél év múlva vehette át. Egyetemi tanulmányai alatt elsősorban a biológiai jellegű tárgyak érdekelték, aktív tagja volt az Alföldfásítási Szakkörnek. Végzése után az Alsó-Duna-ártéri Állami Erdőgazdaságnál helyezkedett el, ahol rövid ideig – 1950. október 1. és 1950. november 23. között – útépítéssel foglalkozott. Ezután áthelyezték a Szabadszállási Állami Erdőgazdasághoz, itt üzemegység-vezetői beosztásban dolgozott 1951. szeptember 22-ig. Majd szolgálati érdekből a Jánoshalmi Állami Erdőgazdasághoz került üzemegységvezető-helyettesi kinevezéssel, ahol 1951. december 17-ig tartó foglalkoztatása idején különböző, olykor nem erdőmérnöki munkakörbe tartozó feladatokkal (pl. az erdőgazdasághoz irányított birkaszállítmányok átvétele) bízták meg.

A Rákosi-korszak nehéz időszakában – legényemberként – is vidám, gondtalan életet élt. Gyakran látogatták az ún. Cinegetanyát, ahol könnyű homoki bor és terített asztal mellett vitatták meg a világ dolgait. (A későbbiekben – mikor már az Erdőmérnöki Főiskolán ténykedett – volt kollégái, tiszteletére, csak Cinege-tanszéknek emlegették a korábbi mulatozások helyszínét.) Pályakezdésének emlékeit részletesen megírta az Erdészettörténeti Közlemények Rögös utak c. kötetében.

A tőmelletti erdészkedés sokszor kellemetlen helyzetéből a sors keze is segítette őt kimozdítani, egy sokszor elhangzó mondat – „Csura, mondd meg!" – alapján. Ugyanis néhány évvel azelőtt, Kurdi István és Gencsi László szigorló erdőmérnökök által szervezett alföldfásítási tanulmányút során Vancsura Rudolfot ezzel ostromolták hallgatótársai, kezükben tartva az ott talált növényeket. Ez a momentum jutott eszébe Gencsi László adjunktusnak, amikor Fehér professzor arra kérte, hogy a megnövekedett oktatási feladatok ellátására keressen maga mellé egy társat. Gencsi László levele a legjobb időben érkezett, és ő jelentkezett is Fehér professzornál, aki rögtön döntött a felvételéről.

Mivel nem akarták Bács-Kiskun megyéből kiadni, így a soproni állás elfoglalásához Tömpe Istvánnak a közbelépésére volt szükség. Ezért csak 1951. december 23-án jelentkezhetett új munkahelyén. 1952. január elején – Fehér Dániel intézetigazgató koholt vádak alapján történő korábbi leváltása miatt – az egykori Növénytani Intézet Növénytani Tanszékre és Talajbiológiai Kutatólaboratóriumra vált szét, az oktatók többsége a kutatólaboratóriumhoz került, míg az üres oktatói álláshelyek feltöltése csak 1953-ban kezdődött meg. Így már az első hetekben sok feladattal és nagy óraterheléssel kellett megbirkóznia.

Az újjászervezett tanszék további fejlődését nagymértékben akadályozta a helyiséghiány. Tuskó Ferenc jó szervezőképességű munkatárs volt, aki igazgatóhelyettesi feladatokat is ellátott Roller Kálmán igazgató mellett, s a Növénytani Tanszék számára megszerzett három helyiséget a C-épület (Kémia Tanszék) emeletén. A rendszertani részleg (Tuskó Ferenc, Szy Ferenc, Vancsura Ru-

dolf) ide költözött át, természetesen szoros kapcsolatban maradva az anyatanszékkel. Itt már lehetőség nyílt a tanszéki herbárium és az egyéb szemléltető eszközök kialakítására is.
Fiatal tanársegédként – az egykori hallgatók visszaemlékezései alapján – kérlelhetetlen volt, de a Felső Lőverekben magánosan lakó életvidám firmaként viszont a hallgatói barátságok kialakulásában, a diákhagyományok megőrzésében meghatározó szerepe volt. A Felső lőveri kamarások visszaemlékezései szerint soltvadkerti itóka és bajai finom kolbász nélkül soha nem lépett be a balekok kamarájába. Az 1954-ben végzett évfolyam 1952-ben komplex nyári gyakorlatának egy részét éppen Kunadacson töltötte Vancsura Rudolf szervezésében, amelyre mindvégig felejthetetlen élményként emlékeztek vissza. A házigazda spontán „homoki szakestélyt" szervezett itt, amelyen a kissé kimért Botvay professzor is dalra fakadt.
Fiatal korában még vadászott is, a hallgatókból verbuválódott „vadorzó brigád" (Nagy Béla főhajtó, Köveskuti György flankoló, Vancsura Rudolf fővadász, Bulin István vadászatvezető, Acsádi-Sós József hajtásirányító) dúvadirtásra kapott engedélyt, de azért a nehéz időkben egy-egy nemes vadat is betarisznyáztak, amelyből nagy lakomát csaptak a Felső lőveri kamarában. A gondtalan legényélet tovább folytatódott, s egy életre szóló firmabalek kapcsolat jött létre közte és a Felső lőveri kamarások között.
1956. november 4-én az itthonmaradást választotta, s mivel megfeleződött a Növénytani Tanszék oktatóinak létszáma (külföldre távozott Nemky Ernő egyetemi tanár, Tuskó Ferenc docens és Szy Ferenc adjunktus), így a feladatok is megnőttek. A rendcsinálásban, a Főiskola ingóságainak megőrzésében meghatározó szerepe volt. Kecskés Mihály akkori aspiránssal – akivel ezután életre szóló barátság kötötte össze – együtt őrködtek a portánál, rejtették el a fegyvereket, akadályozták meg az illetéktelen csoportok behatolását. (Ebbéli emlékei az Erdészettörténeti Közlemények és a Soproni Szemle kötetében jelentek meg.) Ekkor hárult rá először a Botanikus kert szakmai irányításának gondja. 1957

őszén beindult a faipari szakképzés, ezért a tanszékvezetőtől, a külföldről visszatért dr. Nemky Ernőtől, a Faanatómia és a Trópusi fák ismerete c. tantárgyak tematikájának összeállítására és oktatására kapott megbízást.
A megismétlődő politikai tisztogatás során a Tanszéken is személyi változás következett be. 1959 tavaszán – idealista világnézete miatt – menesztették Kiss László tanársegédet, helyébe Paprika Antalné került. A tisztogatással kapcsolatban a Tanszéket érintő egyéb személyi változás lehetősége is napirendre került. Miután Csapody Istvánt is menesztették az Erdőműveléstani Tanszékről, az érdekeltek bevonásával megállapodás született arról, hogy a Növényföldrajz c. tárgyat Vancsura Rudolf tanársegéd áthelyezésével együtt az Erdőműveléstani Tanszékre viszik át. Az áthelyezés ellen Nemky Ernő tiltakozott, így sem a tantárgy, sem a tanársegéd áthelyezéséből nem lett semmi. Egyetemi adjunktussá meglehetősen későn, 1960-ban nevezték ki.
Az 1950-es években Nemky Ernő tanszékvezetőtől a hazai tölgyek ökotípusai kutatási témát kapta. Miután hazai aspirantúrára többszöri próbálkozás után sem sikerült bejutnia, 1962 elején megpályázott egy szovjet aspirantúrát. Ez a pályázat már eredményes volt. 1963. szeptember 1-jével, mint ösztöndíjas aspiráns, a Tudományos Minősítő Bizottság állományába került, és az év október 2-án utazott ki a Szovjetunióba. Ott a moszkvai Erdészeti-Műszaki Főiskola Növénytani és Dendrológiai Tanszékére került. Kutatási témája „A tölgy szelekciója a Sipov-erdőben" címet viselte. Munkája gerincét kocsányos tölgy populációbiológiai vizsgálatok képezték egy, a Voronyezsi-kerületben található reliktum jellegű tölgyesben. A vegetációs időszak nagy részét a Sipov-erdőben töltötte. Ösztöndíjas külföldi kiküldetésének ideje 1966 októberében járt le, így az év novemberének elején hazatért. Disszertációját csak 1967. május 17-én védhette meg, és a sikeres védés után a biológiai tudományok kandidátusa címet nyerte el. (Az aspirantúra viszontagságos éveit – hosszas nógatásra – egyébként részletesen megírta, amely visszaemlékezés az Erdé-

szettörténeti Közlemények 89. kötetében, 2014-ben látott napvilágot.)
Hazatérése után 1966. december 1-jén visszakerült az Erdészeti és Faipari Egyetem állományába, munkahelye továbbra is a Növénytani Tanszék maradt. A docensi kinevezést 1967. szeptember 1-jén kapta meg.
Visszatérése után Nemky Ernő tanszékvezető, mentesítve az oktató munkától, az 1957-ben és 1965-ben az Egyetem területéhez csatolt 4,5 hektáros terület parkosítási és telepítési tervének elkészítésével bízta meg. Miután az Erdőmérnöki Kar az elkészült tervet elfogadta, a kivitelezési munkák irányítása rá hárult. A tanszéki munkatársak hathatós segítségével a feladatot két év alatt sikerült teljesítenie. Egy kari tanácsi határozat alapján 1968 szeptemberében ismét visszakerült az oktatói munkakörbe, az év őszétől a Növényrendszertan c. tantárgy előadásainak tartására kapott megbízást.
1969 őszén, egy ismételt átszervezés keretében, a Botanikus kert igazgatását rektori hatáskörbe utalták. A kert működését a Botanikus kerti Bizottság irányította, mely titkári teendőit ő látta el. E bizottsági feladatok 1973 szeptemberéig tartottak, majd a kertet ismét a Növénytani Tanszék irányítása alá rendelték, és vezetésével az oktatói munka egyidejű ellátása mellett őt bízták meg. Az ún. Felső Botanikus Kert telepítési tervét ő dolgozta ki, a növények ültetése, az úthálózat és a parcellák kialakítása az ő elképzelései szerint valósult meg. Vezetői tevékenysége 1975 decemberéig tartott, ekkor a tarthatatlan körülmények miatt a kettős feladatot tovább ellátni már nem bírta, így a kert vezetése alól felmentését kérte, ami 1975. december 31-vel meg is történt. 1976 őszén az Egyetem rektora a Továbbképzési Osztály vezetésével bízta meg, amely teendőit 1978 júniusáig végezte. Az Egyetem Tudományos Diákköri Tanácsának titkári teendőit 1975 és 1988 között látta el.
Nemky Ernő tanszékvezető nyugdíjba vonulása után, 1975 őszétől, a Dendrológia és a Növényföldrajz tantárgyak előadásainak megtartását a dékán reá ruházta. Jelentős kutatási témája, amely-

ben 1989 és 1994 között közreműködött, a kocsánytalan tölgy országos méretű pusztulásának vizsgálata volt.
Publikációs tevékenysége közül kiemelendő, hogy könyv írására már fiatalon kapott lehetőséget. Az 1960-ban a Mezőgazdasági Kiadónál megjelent Lombos fák és cserjék évtizedeken keresztül fontos alapmű volt. Dendrológiai kutatásainak és oktatásának megkoronázása az 1992-ben kiadott, tanszéki oktatótársával, dr. Gencsi László egyetemi tanárral közösen írt Dendrológia c. könyv, amely az elmúlt negyed évszázadban felülmúlhatatlannak bizonyult.
Az aspirantúra idején – az utazási korlátozások ellenére – a Sarkkörtől a Kaukázusig több helyen megfordult. Az itt szerzett ismeretek a későbbiekben – elsősorban az oktatás és könyvírás területén – kamatoztatásra is kerültek. Emellett 1960 nyarán két hónapot töltött Bulgáriában, ahol a Balkán-félsziget növényvilágát tanulmányozta. 1973-ban 3 hónapot volt Olaszországban, a Róma melletti Mezőgazdasági és Erdészeti Kutatási Központban, a Casale Monferrato-i Nyárfanemesítő Intézetben és a Firenzei Mezőgazdasági Egyetem Erdészeti Karán.
Miután a nyugdíjkorhatárát átlépte, 1988 elején nyugdíjazását kérte. A tanszékkel egyeztetve 1988. december 31-vel megszűnt munkaviszonya az Erdészeti és Faipari Egyetemmel, de ezek után is egészen haláláig bejárt korábbi munkahelyére, segítette az ott folyó oktatói és kutatói munkát, végzett lektorálásokat, fordításokat, készítette visszaemlékezéseit.
Hetvenedik születésnapja alkalmából, 1997. június 21-én az egykori Felső lőveri kamarások (Dessewffy Imre, Markovics László, Sipos Árpád, Dallos Péter, Köveskuti György) tiszteletére ünnepséget szerveztek a Hidegvíz-völgyben, amelynek előkészületeiről semmit sem tudott, s a népes társaság ünneplése meglepetésként érte. Ezen kimondottan jól érezte magát, a kis ünnepség nem szűnő anekdotázásba, adomázásba torkollott.
Határozott, megalkuvást, igazságtalanságot nem tűrő jelleme, szókimondó magatartása hallgatók százai előtt példaképpé emelte őt. Talán sajátos egyéniségének is betudható, hogy munkahelyén

mindössze egy kitüntetést (Az Erdészet Kiváló Dolgozója, 1974) kapott. Megtisztelő volt számára az Országos Erdészeti Egyesület által 2003-ban adományozott Kaán Károly-díj, s ha megkésve is, de 2014. augusztus 20-a alkalmából átvehette a Magyar Érdemrend Tisztikeresztje kitüntetést. E megemlékezés fiatalabb írójának különös megtiszteltetés, hogy Mester és tanítványa ugyanazon alkalommal, ugyanannak az elismerésnek örülhetett.
Hamvai a soproni Szent György-templom kriptájában, felesége mellett kaptak végső nyugalmat, szűk körű temetésére 2014. október 31-én került sor.
Különös kegye a sorsnak, hogy Gencsi László és Vancsura Rudolf közel egy időben kerültek a Növénytani Tanszékre, s ugyanakkor, mintegy 40 évi oktatómunka után, távoztak nyugdíjba. Vancsura Rudolf az oktatási feladatai mellett különösen nehéz munkát végzett a Felső Botanikus Kert betelepítésében és az egész Kert vezetőjeként is, még akkor is, amikor a Kert nem tartozott a Növénytani Tanszékhez. Gencsi László vezetése idején – amikor a kertvezetés is vele szoros együttműködésben történt – az a feladat hárult rá, hogy készítse el a botanikus kerti fák pontos meghatározását és lajstromozását. Bolgár Józsefné dr. pedig azt, hogy a fák helyét a térképen geometriai módszerrel rögzítse. A Botanikus Kert védetté nyilvánítását ez nagyban elősegítette.
A Gencsi Lászlóval való szoros együttműködés sok tanszéki feladat megoldását és leküzdését tette lehetővé. Amikor államilag a külföldiekkel való cserekapcsolat nem volt lehetséges, ők együtt, saját költségükön utaztak Kelet-Németországba és a vendégeket fogadták itthon egy országjárásra.
A nyugdíjazás után az akkori munkatársakkal, mint nagyobb közösséggel, és az új munkatársakkal is élő kapcsolatot tartottak, mind ez ideig, amit a Tanszék is elősegített. De Vancsura Rudolf hűsége a hallgatói kapcsolatban is megnyilvánult, amihez az is hozzájárult, hogy olyan tárgyakat oktatott, amelyekkel a gyakorlati órákon akár egész délutánt is el-eltöltöttek. Szinte egész délutános gyakorlati órái is voltak. Különösen nevezetes volt a Felső Lőverekben lakó hallgatókkal való kapcsolata, mivel nőtlen korá-

ban ő is ott lakott. Amíg élt, ezekkel a volt tanítványokkal kialakított jó kapcsolat mindvégig élő volt.
Kórházba kerülésekor bíztunk benne, hogy az orvosi beavatkozás sikeres lesz. Reménykedtünk, hogy még sokszor találkozhatunk. A sors akaratából nem így történt. 2014. október 21-én, a műtét után elhunyt dr. Vancsura Rudolf ny. egyetemi docens, erdőmérnök-generációk tisztelt és neves oktatója.

VANCSURA RUDOLF
életével és munkásságával foglalkozó írások

ANON. (2003): Kaán Károly díjasok. – Erdészeti Lapok **138**(7–8): 218–219.

BARTHA D. (1993): Könyvismertetés. Gencsi L. – Vancsura R.: Dendrológia. – Erdészeti Lapok **128**: 128.

BARTHA D. (1993): Könyvismertetés. Gencsi L. – Vancsura R.: Dendrológia. – Botanikai Közlemények **80**: 18.

BARTHA D. (2007): Dr. Vancsura Rudolf tanár úr 80 éves. – Erdészeti Lapok **142**: 37.

BARTHA D. (2008): A növénytan oktatásának rövid története. – Erdészettörténeti Közlemények **75**: 7–34.

BARTHA D. (2008): Növénytan. In: Az erdészeti felsőoktatás 200 éve. II. kötet. Diszciplínák oktatásának története. – Nyugat-magyarországi Egyetem, Sopron, p. 273–295.

BARTHA D. (szerk.) (2008): A növénytan oktatásának kétszáz éve (1808–2008). Selmec – Sopron. – Erdészettörténeti Közlemények **75**: 1–162.

BARTHA D. (2014): In memoriam dr. Vancsura Rudolf (1927–2014). – Vivat Academia 2014/3. szám (november), p. 30.

BARTHA D. – GENCSI L. (2015): Nekrológ. Dr. Vancsura Rudolf (1927–2014). – Erdészeti Lapok **150**(1): 30–31.

GENCSI L. (2008): Visszaemlékezéseim a Növénytani Tanszéken eltöltött évtizedekről. In: BARTHA D. (szerk.): A növénytan oktatásának kétszáz éve (1808–2008). Selmec – Sopron. – Erdészettörténeti Közlemények **75**: 67–84.

KÖVESKUTI GY. (2004): Találkozó a Hideg(víz)völgyben. In: S. NAGY L. (szerk.): Hagyásfák üzenete – 1954–2004 Sopron. – Pilisi Parkerdő Rt., Információs Központ, pp. 90–91.

VANCSURA RUDOLF
szakirodalmi munkássága

Könyvek, könyvrészletek

VANCSURA RUDOLF (1960): Lombos fák és cserjék. – Mezőgazdasági Kiadó, Budapest, 426 pp.

NEMKY ERNŐ – VANCSURA RUDOLF (1962): A termesztett nyárak ismertetése. In: KERESZTESI BÉLA (szerk.): A Magyar nyárfatermesztés. – Mezőgazdasági Kiadó, Budapest, pp. 35–83.

NEMKY ERNŐ – VANCSURA RUDOLF (1970): Az erdészeti felsőoktatás botanikus kertjének története. In: HERPAY IMRE (szerk.): Mindnyájan voltunk egyszer az Akadémián… Sopron, 1919-1969. – Az Erdészeti és Faipari Egyetem Jubileumi Évkönyve, Sopron, pp. 261–283.

VANCSURA RUDOLF (1986): <Erdőgazdasági és termőhelyjelző növények>. In: TERPÓ ANDRÁS (szerk.): Növényrendszertan az ökonómbotanika alapjaival II. – Mezőgazda Kiadó, Budapest, (számos helyen).

GENCSI LÁSZLÓ – VANCSURA RUDOLF (1992): Dendrológia. Erdészeti növénytan II. – Mezőgazda Kiadó, Budapest, 728 pp.

BARTHA DÉNES – VANCSURA RUDOLF (2009): Nemky Ernő (1909–1986) élete és munkássága. Erdésznagyjaink arcképcsarnoka 22. – Nyugat-magyarországi Egyetem, Erdőmérnöki Kar, 30 pp.

Főiskolai és egyetemi jegyzetek

KISS LÁSZLÓ – VANCSURA RUDOLF (összeáll.) (1958): Erdészeti növénytan IV. Dendrológia. – Erdőmérnöki Főiskola Jegyzetkiadó, Sopron, 340 pp.

VANCSURA RUDOLF (összeáll.) (1960): Erdészeti növénytan IV. Dendrológia. – Erdőmérnöki Főiskola Jegyzetkiadó, Sopron, 246 pp.

VANCSURA RUDOLF (1963): A Föld erdőrégiói és a fontosabb trópusi fafajok. – Erdészeti és Faipari Egyetem, Sopron, 10 pp.

VANCSURA RUDOLF (1967): Rügyhatározó. A fontosabb hazai állományalkotó fa- és cserjefajok határozókulcsa és rövid leírása. – Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kar, Sopron, 17 pp.

VANCSURA RUDOLF (1982): Erdészeti növénytan II. Növényrendszertan. – Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kar, Sopron, 226 pp.

VANCSURA RUDOLF (1988): Erdészeti növénytan V. Növényföldrajz. – Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Kar, Sopron, 91 pp.

Tanulmányok

FÜZESI ISTVÁN – NEMKY ERNŐ – VANCSURA RUDOLF (1962): Hulló lomb Ca-tartalmának vizsgálata, tekintettel a Soproni Hegyvidék savanyú talajaira. – Erdészettudományi Közlemények (2): 151–159.

VANCSURA RUDOLF (1964): A nemesnyárak dugványhajtásainak morfológiája és a csemetekertjeinkben kultivált gyakoribb fajták elkülönítő bélyegei. – Erdészeti és Faipari Egyetem Tudományok Közleményei (1): 149–162.

VANCSURA RUDOLF (1969): A tölgy autovegetatív szaporítási lehetőségeinek vizsgálata szövettenyészetben. – Ünnepi megemlékezés és jubileumi tudományos ülésszak 1968. november 21–22., Erdészeti és Faipari Egyetem kiadványai (3): 105–114/A.

VANCSURA RUDOLF (1972): A tölgynemesítés és a nemesített szaporítóanyag-termesztés helyzete, a magplantázsok virágzásbiológiai problémái. – Az Erdészeti és Faipari Egyetem Tudományos Közleményei (1–2): 35–48.

VANCSURA RUDOLF (1977): Az ajkai salakülepítő-téren végzett fásítási kísérlet eredményeinek értékelése. – MTA-VEAB Értesítő **3**: 206–208.

VANCSURA RUDOLF (1977): Hozzászólás Szélesy M. „A faj alatti egységek jelentősége" c. tanulmányhoz. – Az Erdő **26**(6): 253–255.

VANCSURA RUDOLF (1977): Tanulmányúton a Szovjetunióban. – Soproni Szemle **31**(3): 87.

VANCSURA RUDOLF (1978): Kocsányostölgy-hajtások gyökérképzésével kapcsolatos vizsgálatok. – Az Erdészeti és Faipari Egyetem Tudományos Közleményei (1): 11–22.

VANCSURA RUDOLF (1978): A nagycenki kastélypark és hársfasor. In: TERPÓ A. (szerk.): A fák és a város. A települések zöldterületeinek létesítése, fenntartása és biológiai kérdései. – Mezőgazdasági Kiadó, Budapest, pp. 167–168.

VANCSURA RUDOLF (1978): Az Erdészeti és Faipari Egyetem Botanikus Kertjének története. In: TERPÓ A. (szerk.): A fák és a város. A települések zöldterületeinek létesítése, fenntartása és biológiai kérdései. – Mezőgazdasági Kiadó, Budapest, pp. 186–187.

VANCSURA RUDOLF (1982): A rekultivációs nyárfásítás tapasztalatai az NDK-beli bányadepóniák hasznosításában. – Erdészeti és Faipari Egyetem Tudományos Közlemények (2): 55–60.

VANCSURA RUDOLF (1983): Kocsányos tölgypopuláció-vizsgálatok a Kisalföldön. – Erdészeti és Faipari Tudományos Közlemények (2): 81–84.

VANCSURA RUDOLF (1989): Mi „A helyzet" a magyar erdőgazdálkodásban? – A Helyzet No. 6. A Soproni Egyetem 89/1. számának melléklete a magyar erdőgazdálkodásról. A Kaán Károly Ökoklub kiadványa, p. 30.

VANCSURA RUDOLF (1997): Tankok az egyetem előtt. Visszaemlékezés a 1956-os soproni diákfelkelés napjaira. – Erdészettörténeti Közlemények **29**: 9–36.

VANCSURA RUDOLF (2001): Előszó. In: NYÁRI LÁSZLÓ – OROSZI SÁNDOR (szerk.): Rögös utak. Erdészek belső és külső száműzetése az 50-es években. – Erdészettörténeti Közlemények **49**: 9–10.

VANCSURA RUDOLF (2001): A rögös utak végzésünk után is tovább folytatódtak – Egykori pályakezdő erdőmérnök emlékei az 1950-es évekből. In: NYÁRI LÁSZLÓ – OROSZI SÁNDOR (szerk.): Rögös utak. Erdészek belső és külső száműzetése az 50-es években. – Erdészettörténeti Közlemények **49**: 33–49.

VANCSURA RUDOLF (2003): Előszó. In: NYÁRI LÁSZLÓ – OROSZI SÁNDOR (szerk.): Rögös utak. Erdészek belső és külső száműzetése az 50-es években. (Bővített utánnyomás.) – Erdészettörténeti Közlemények **49**: 9–10.

VANCSURA RUDOLF (2003): A rögös utak végzésünk után is tovább folytatódtak – Egykori pályakezdő erdőmérnök emlékei az 1950-es évekből. In: NYÁRI LÁSZLÓ – OROSZI SÁNDOR (szerk.): Rögös utak. Erdészek belső és külső száműzetése az 50-es években. (Bővített utánnyomás.) – Erdészettörténeti Közlemények **49**: 33–49.

VANCSURA RUDOLF (2006): Részletek egy visszaemlékezésből. – Erdészeti Lapok **141**(10): 298.

VANCSURA RUDOLF (2006): Az 1956-os forradalom és szabadságharc soproni eseményei 50 év távlatából. – Soproni Szemle **60**(3): 318–335.

VANCSURA RUDOLF (2007): Az erdő és az ember. – Napút **9**(5): 128–136.

VANCSURA RUDOLF (2007): A szuloki öreg tölgyek. – Erdészeti Lapok **142** (7–8): 269–270.

VANCSURA RUDOLF (2008): Események és emlékek a Növénytani Tanszék és a Botanikuskert múltjából. In: BARTHA DÉNES (szerk.): A növénytan oktatásának kétszáz éve (1808–2008). Selmec–Sopron. – Erdészettörténeti Közlemények **75**: 85–107.

VANCSURA RUDOLF (2009): Nemky Ernő szerepe a Növénytani Tanszék 1952. évi átszervezésében és a Tanszék sorsának alakulása a későbbi években. In: Emlékülés Nemky Ernő (1909–1986) professzor születésének 100. évfordulóján. – Sopron, 2009. március 31., 9 pp.

VANCSURA RUDOLF (2010): Emlékeim a bajai Duna-híd bombázásáról. – Bajai Honpolgár 2010. január, p. 10.

VANCSURA RUDOLF (2012): Könyvismertetés. Magyarország ritka fa- és cserjefajainak atlasza (szerk. Bartha Dénes). – Erdészeti Lapok **147**(6): 196.

BARTHA DÉNES – VANCSURA RUDOLF (2013): Száz éve született Tuskó Ferenc. – Erdészeti Lapok **148**(12): 424–425.

VANCSURA RUDOLF (2014): Egy erdészeti vonatkozású szovjetunióbeli aspirantúra története, 1963–1966. – Erdészettörténeti Közlemények **89**: 121–189.

Emlékképek

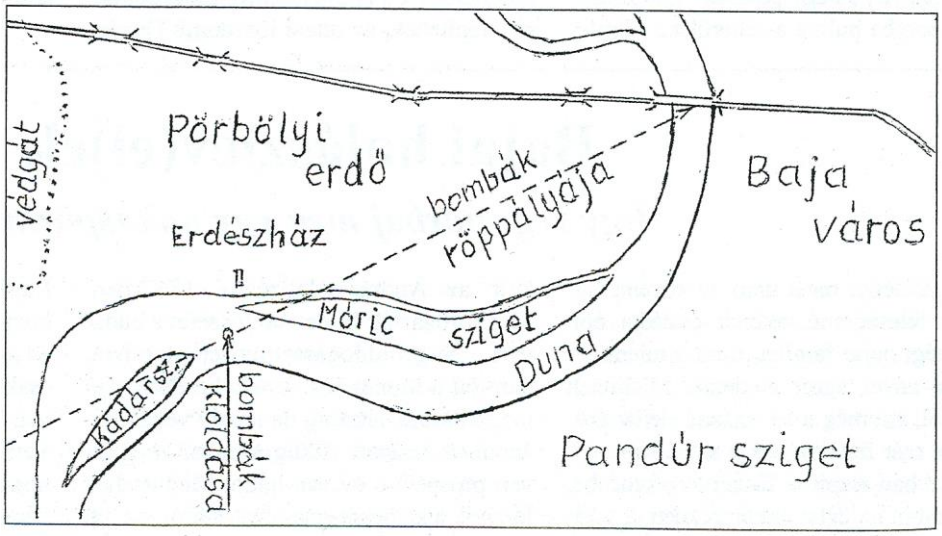

1. kép – Vancsura Rudolf rajza az 1944. szeptember 21-i légi támadásról

2. kép – Középiskolás korában

3. kép – Kezdő erdőmérnökként kiskunsági éveiben

4. kép – Nyári gyakorlatos „balekokkal” a Kiskunságban

5. kép – A szigorú tanársegéd

6. kép – A Felső lőveri kamarásokkal,
a későbbiekben is elmaradhatatlan balekokkal, barátokkal

7. kép – A hallgatókból verbuválódott „vadorzó brigád”
(Nagy Béla főhajtó, Köveskuti György flankoló, Vancsura Rudolf fővadász,
Bulin István vadászatvezető, Acsádi-Sós József hajtásirányító)

8. kép – Kutyájával, vadászat közben megpihenve

9. kép – Még mindig legényemberként

ИПЛОМ
ИДАТА НАУК

МБЛ № 006836

Москва 22 июля 1967 г.

Решением
Совета Московского лесотехнического ин-та
от 28 июля 1967 г. (протокол № 333/13)
Вангуре Рудольфу
ПРИСУЖДЕНА УЧЕНАЯ СТЕПЕНЬ КАНДИДАТА
БИОЛОГИЧЕСКИХ НАУК

Председатель Совета
Ученый Секретарь Совета

10. kép – Kandidátusi oklevele

11. kép – A Növénytani Tanszék munkatársaival
(Bognár Antal tanszéki segéderő, Vancsura Rudolf, Gencsi László, Nemky Ernő, Kiss László oktatók, Újhegyiné laboráns)

12. kép – Hallgatósági terepgyakorlaton

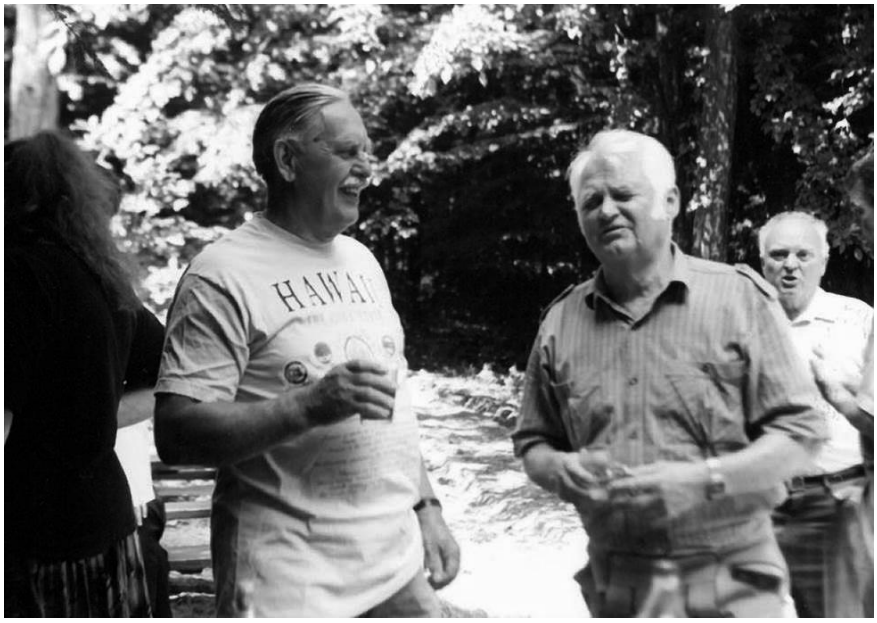

13. kép – A 70. születésnapjára szervezett meglepetés ünnepségen

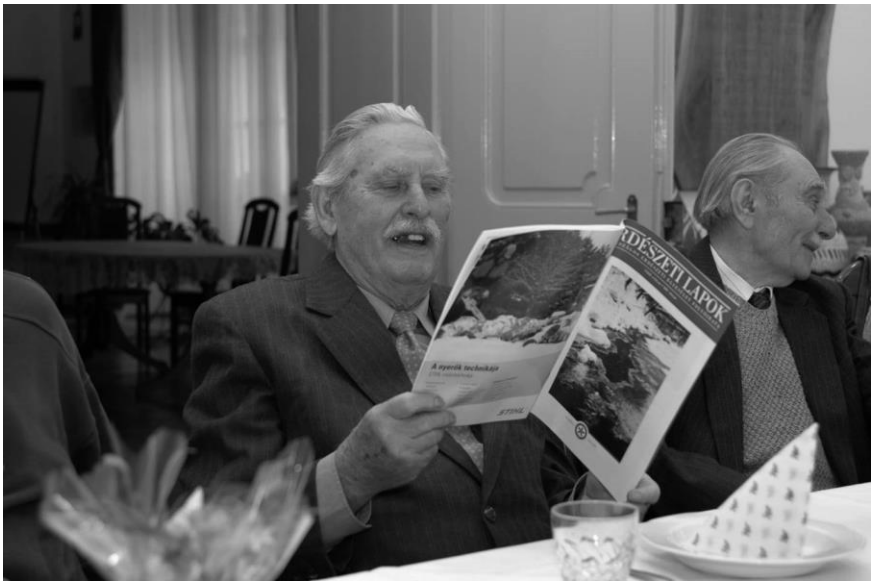

14. kép – 80. születésnapján a méltatására írott cikket olvasva

15. kép – Az Erdőmérnöki Kar fennállásának kétszázadik évfordulóján Gencsi László és Bartha Dénes társaságában

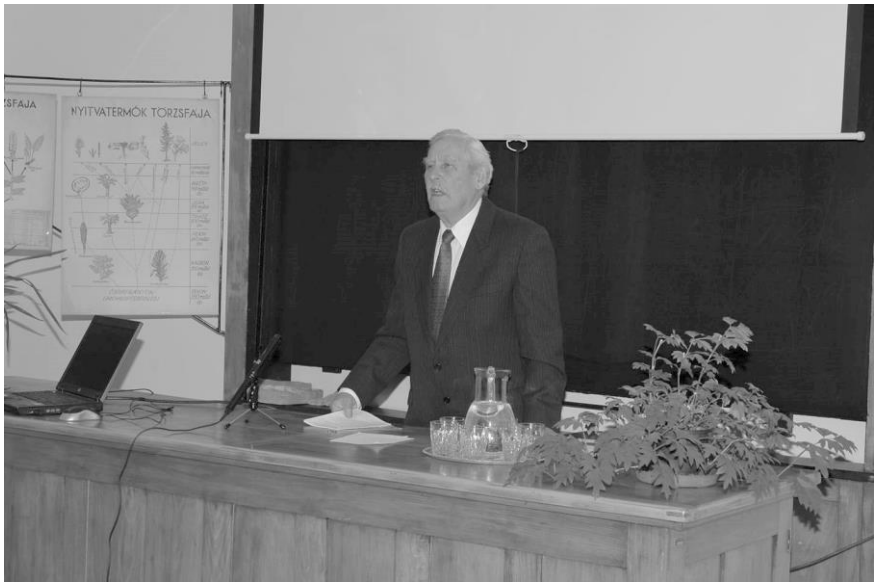

16. kép – Nemky Ernő professzor tiszteletére szervezett konferencián, megszokott helyén, a 2-es tanteremben, 2008-ban

17. kép – Gyémántoklevelének átvétele után a Növénytani Tanszéken

18. kép – A Magyar Érdemrend Tisztikeresztje kitüntetését büszkén mutatja Köveskuti Györgynek, örökös balekjának

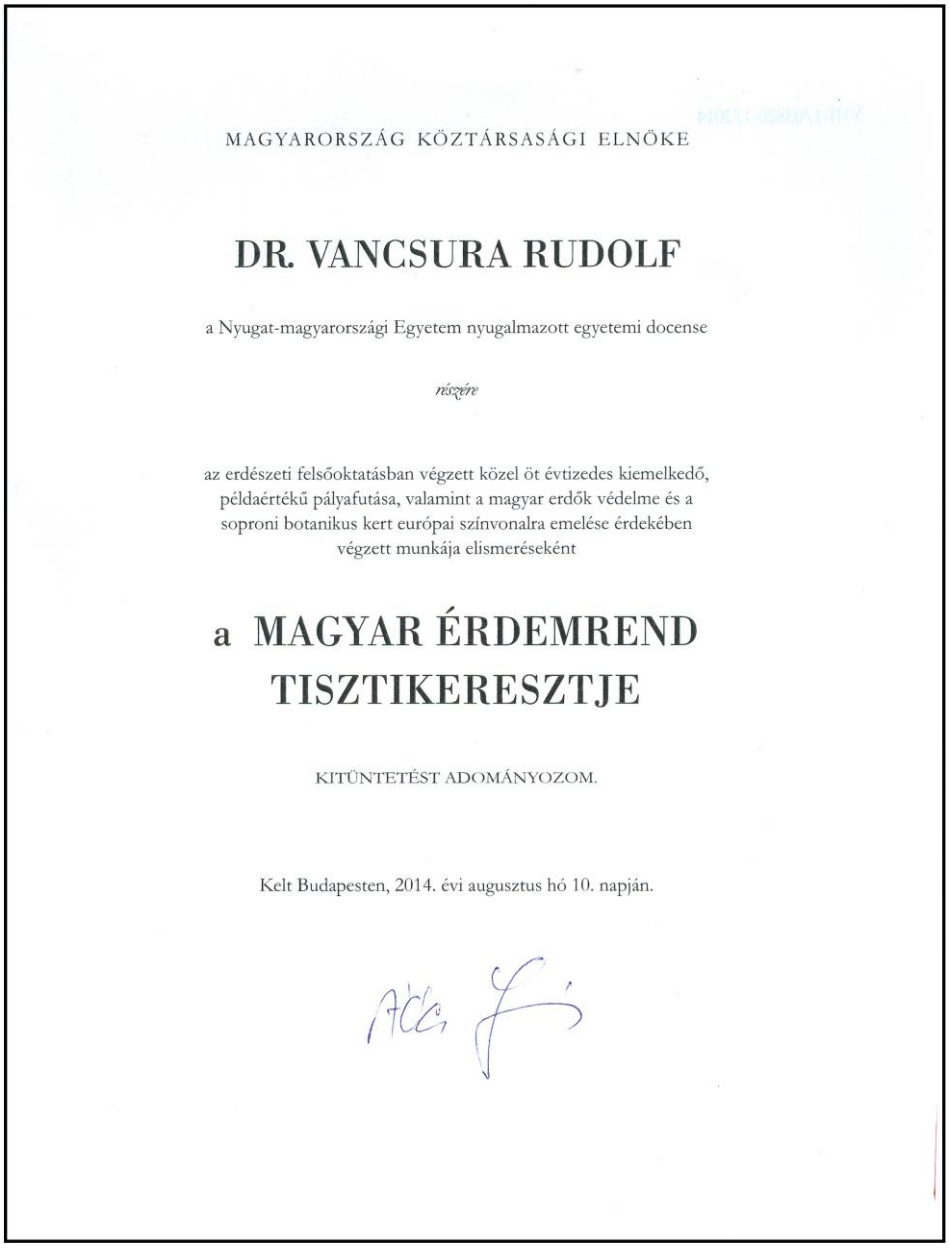

MAGYARORSZÁG KÖZTÁRSASÁGI ELNÖKE

DR. VANCSURA RUDOLF

a Nyugat-magyarországi Egyetem nyugalmazott egyetemi docense

részére

az erdészeti felsőoktatásban végzett közel öt évtizedes kiemelkedő, példaértékű pályafutása, valamint a magyar erdők védelme és a soproni botanikus kert európai színvonalra emelése érdekében végzett munkája elismeréseként

a MAGYAR ÉRDEMREND TISZTIKERESZTJE

KITÜNTETÉST ADOMÁNYOZOM.

Kelt Budapesten, 2014. évi augusztus hó 10. napján.

19. kép – Halála előtt két hónappal átvehette a méltán kiérdemelt kitüntetést